

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι’ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

“Ετος ἑννεήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μπ’ ροδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι’ ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι’ ὅποτε μοῦ κατεβαίνει
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχουμε.
καί’ στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νά’ξια κι’ ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέση — δεκαπέντε καὶ ’στὸ χέρι.
Κι’ ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς.
κι’ ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιδύο μὲνὸς Φλεβάρη
κι’ ὅλ’ οἱ ἀντάρται εἰς τὸ ποδάρη.

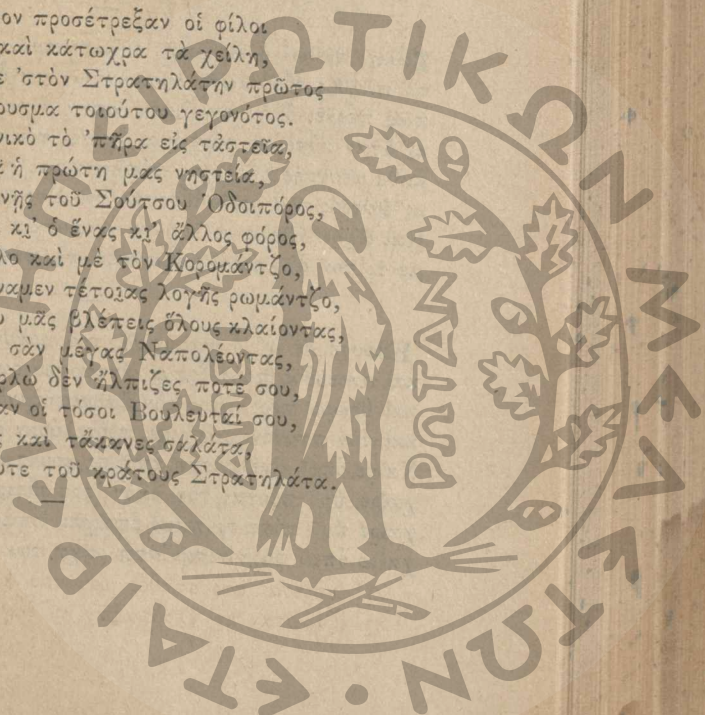
Ποῦντο ἑβδομήντα πέντε λογαριάζω καὶ τρακόσα,
καὶ τὰς νέας στάσεις ψάλλω καὶ πολέμων ἄλλα τόσα.

Χαιρετισμοὶ τοῦ Θεοδωρῆ, ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
μὲ ψαλτικὴν περιέργον καὶ τάξιν ἀλφαβήτου.

Ἄγγελος ἦλθ’ ἐκ τῆς Αὐλῆς τὴν Καθαρὴ Δευτέρᾳ
τοῦ Στρατηλάτη Θεοδωρῆ νὰ κόψῃ τὸν ἀέρα,
κι’ ὁ Θεοδωρῆς ἐνόμισε χωρὶς κακὸ νὰ βάνῃ
πὺς ὁ Καλλίνσκης ἤρχετο ἐπίσκεψιν νὰ κάνῃ
κι’ ἀμέσως τὸν ἐρώτησε ἂν θέλῃ καὶ ἀγαπᾷ
κανένα θερμὴ καφφέ, τσιγάρο καὶ λοιπά,
ἀλλ’ ὁ Καλλίνσκης τὸν καφφέ ’στὴν πάντα παραιτῶν
εἰστάτο καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτόν :
Χαῖρε ὅπου ἐπίσκεψιν δὲν ἦλθα νὰ σοῦ κάνω,
χαῖρε ποῦ μ’ ἔστειλαν ἐδῶ μὲ τρόπο ἀπὸ ’πάνω,
χαῖρε ὅπου σοῦ φέρονται μὲ τόση ἀπονιά,
χαῖρε ποῦ μοῦ παρήγγειλαν ν’ ἀδειάσῃς τὴν γωνιά,
χαῖρε ποῦ πᾶνε σήμερον στὸν βρόντο τὰ ἐγκώμια,
χαῖρε ὅπου τοῦ Στέμματος σὲ τρῶνε τὰ προνόμια,
χαῖρε ποῦ μόλις ’τέλειωσε τὸ νέο Καρναβάλι
ὅτ’ ἡ Αὐλὴ τὸ γλέντι σου ξυνὸ νὰ σοῦ τὰ βγάλῃ,
χαῖρε ὅπου φαντάσματα μὲ τὸ σπαθὶ κτυπᾷς,
χαῖρε ποῦ μὲ τὰ ρόπαλα καὶ τὴν καμήλα πᾶς,
χαῖρε ποῦ φίλοι σήμερον θὰ κλάψουν σεβαστοί,
χαῖρε ποῦ τὰ ’κκαρώσες μὲ τὴν Σαρακοστή,
χαῖρε ποῦ τέτοια ἔκφραξις ἐπλάκωσε ἡμέρα,
χαῖρε ποῦ σ’ ἐκαθάρισε ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
χαῖρε ὅπου σοῦ κόβεται ἡ ξακουστὴ περλάτα,
χαῖρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Βλέπων ὁ μέγας Θεοδωρῆς ἐμπρὸς τὸν Γραμματέα
κι’ ἀκούσας τὴν παρὰίτησιν καὶ τὰλλα τάπευκταῖα
τὸ τρικαντὸ ἐπέταξε τοῦ πάλαι Βονοπάρτου
καὶ παρευθὺς ἐφόρεσε τὸν σκοῦφον τοῦ ἀντάρτου,
καὶ προσκαλέσας Ὑπουργοὺς καὶ διαφόρους φίλους
τοὺς εἶπε τὰ συμβαίνοντα μὲ μορφασμοὺς ποικίλους,
ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τὰ τρέχοντα ’στὸ κόμμα
ἀμὴν καὶ ἀλληλοῦϊα τοῦ εἶπαν μ’ ἓνα στόμα.

Γινῶσιν λαθόντες ἄμεσον προσέτρεξαν οἱ φίλοι
μὲ ὄψιν ὡς σουδάριον καὶ κάτωχρα τὰ χεῖλη,
κι’ ὁ Κάββας ἀνεβόησε ’στὸν Στρατηλάτην πρῶτος
κατάπληκτος ’στὸ ἀκουσμα τοιοῦτου γεγονότος.
Χαῖρε ποῦ τέτοιο ξαφνικὸ τὸ ’πῆρα εἰς τὰς τεῖα,
χαῖρε ποῦ πάλι ἀρχινᾷ ἡ πρώτη μας νηστεία,
χαῖρε ποῦ πάλι θὰ γενῇ τοῦ Σούτσου Ὀδοιπόρος,
χαῖρε ποῦ δὲν ὠφέλησε καὶ ὁ ἓνας καὶ ἄλλος φόρος,
χαῖρε μὲ τὸν Θανόπουλο καὶ μὲ τὸν Κορομάντζο,
χαῖρε ποῦ δὲν ’προσμένανεν τέτοιας λογῆς ρωμάντζο,
χαῖρε ὅπου τριγύρω σου μᾶς βλέπεις ὅλους κλαίοντας,
χαῖρε ὅπου τὴν ἐπαθες σὰν μέγα Ναπολέοντας,
χαῖρε ποῦ τέτοιο Βατερλώ δὲν ἔλπιζες ποτὲ σου,
χαῖρε ὅπου τὰ ’σάστισαν οἱ τόσοι Βουλευταὶ σου,
χαῖρε ποῦ τὰνκάτωσε καὶ τὰκινεσε σελάτα,
χαῖρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Δύναμεις έπεσκήασε τόν Θωδωράκη τότε, προσήλθον δέ είς τήν Βουλήν άκμαίοι πατριώται, και άπαρτία έγινε με Βουλευτάς όγδόντα και πρόσωπα καπνοφαντών παρήσαν ώχρινόντα, κι' επί τώ βήμα έδραμε ό Θωδωράκης νήφων κι' έκ τής Βουλής έζήτησεν έμπιστοσύνης ψήφον, κι' εκείνοι που τήν έδωσε κι' έσεισήσαν οι θόλοι και πάλιν άλληλούϊα οι φίλοι τουύπαν έλοι.

Έχων ό Πρωτοκάθεδρος τήν πλειονοψηφίαν και παρακολουθούμενος από τήν συντροφίαν ένόμιζε ότι κρατεί τόν Πάππ' από τά γενεϊα κι' επήγαινε 'στό σπήτι του χωρίς μεγάλη έννοια, και μερικοί εγκάθετοι τόν 'σήκωσαν 'στόν ώμο και τής καρότσας τάλογα έξεΐψαν 'στόν δρόμο, και με φωνάκι κι'άλλαλητό εξούτηκαν εκείνοι, κι' αυτό τόν Ναπολέοντα πολύ τόν συνεκίνει, και φθάσας είς τό σπήτι του με έλο, τό Κορδόνι αυτοστιγμει ξεσκούφωτος έδγ'ηκε 'στό μπαλκόνι, κι' ό Καλησπέρης ό σαχλός προσείπε τά είκότα με τό καπέλο τό 'ψηλό και με τήν ρεδιγκότα: Χαίρε όπου κατόπιν σου κι' ό Καλησπέρης τρέχει, χαίρε που είναι συννεφιά και άρχισε να βρέχει, χαίρε που ή φαλάκρα σου εξ ύψους καταβρέχεται, χαίρε που τό κεφάλι σου σταγόνες δρόσου δέχεται, χαίρε που τό καπέλο σου σου δίνουν να τό βάλης και συ μακράν σου τό πετάς κι' άδικάκπως ψάλλεις, χαίρε που τό καπέλο σου ανάγκη να φορέσης μην' έξαφνα' συναγώγη και 'στό κορβόβ'τι πέσης, χαίρε που διόλου ή βροχή δεν σκιάζει τόν βρεγμένο, χαίρε που τό καπέλο σου να βάλης επιμένω, χαίρε που σ' έχαντάκωσαν του θρόνου οι Θεοσῖται, χαίρε που σ' εξέθεώσαν οι δεκατρείς μεσίται, χαίρε που σου πρέπει σίγουρα να μην παραιτηθής, χαίρε που έπως έπικυσε τούς άλλους θα παυθής, χαίρε που τόν Θανόπουλο θα παύσουν και τόν Κάβδα, χαίρε που πάλι φαίνεται πως λάκκο' έχ' ή φάβα, χαίρε που πρέπει του Μωρηζ' να δοξασθ' ή γέρο, χαίρε που πρέπει τώρα πια να γίνης Ροδεσπέρης, χαίρε που πρέπει σ' αντάξ' να κάνης 'στό μουμέντο ένα σπουδαίο κίνημα και προνοντισιμέντο, χαίρε που ξαναγέμισε μ' άντάρτες κάθε στρατά, χαίρε λιγνέ κι' άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτα

Ζάλην παθών ό Θωδωρής συλλογισμών ποικίλων τό πληθος έδεξάκωσε λυσώνωντων μανδροσκύλων πως πέρνει όλον τόν λαόν 'στην δυνατή του ράχη κι' όταν αυτό τό φάρμακ' όπισω του σηκώνη κάθε μεσίτης βδελυρός τύφλαις και μούντζαις νάχη κι' έμπρός του μηδενίζονται τά Στέμματα κι' οι θρόνοι. Και άλλα ήθελε να 'π'η γρονθοκοπών τό στήθος με τρίτον άλληλούϊα έφωνάξε τό πληθος.

Ηκουσε δέ κι' ό Φασουλής τόν λόγον τόν μεγάλο και παρευθής προσέδραμε άντάρτου ξίφος πάλλων, και θεωρεί περίλυπος τόν άμωμον άμνόν και τόν παυθέντα ήρχισε προς λύρην εξυμνών: Χαίρε όπου άνέλπιστη επήρες κουντρουβάλα, χαίρε που πέρνεις τόν λαόν 'στό σβέρο σου καββάλα, χαίρε που τόσα τρώπαια επήγαν 'στά χαμένα, χαίρε όπου φορτόνεσαι 'στη ράχη σου κι' έμέν,α,

χαίρε που με τό βάρος μας χορεύεις σ' άν καμήλα, χαίρε που τόσα στόματα ήλάκωζαν στομάλα, χαίρε που έκεραύνωσες και τόν Συγγρό τόν Χιώτη, χαίρε που τόν απέδειξες κι' αυτόν 'Ισακρίωτη, χαίρε που τόν σκυλόβρισαν οι καπνοφάντι έλοι πρωτοστατούντος είς αυτό γνωστού σου καπνοπόλη, χαίρε όπου κατάρφερν με τόν Γεωργιάδη να φύγη ό διαβόντρου γυιός τρεχάτος σ' άν ζακαδι, χαίρε όπου ξερόδηχαν κλητήρες μυστικοί και πάντες οι εγκάθετοι σ' άν νάταν φθισκοί, χαίρε όπου μ'ας ήύφραινε τών ποδαριών ή βύχη, χαίρε που τούς χρειάζεται άλλα και μολόχη, χαίρε που τούς χρειάζεται και Χιώτικη ματτιχη, χαίρε όπου τούς έκοψαν μια και καλή τόν βήχη, χαίρε όπου τά μέλλοντα πολλάς φορές σου τάπα, χαίρε όπου σου 'τίναξαν τήν Ρωσσιχη σου κάπα, χαίρε που πάλι σ' έριξαν με μηχανορραφία, χαίρε που πέφτεις πάντοτε με πλειονοψηφία, χαίρε που πάλι τάβκαλες μαζί με τό Παλάτι, χαίρε λιγνέ κι' άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτη.

Θεόδωρον γεραίροντες οι φίλοι τόν σωτήριον πεζοί τόν ήκολούθησαν έως 'στό Βουλευτήριον, κι' ως λύχνον αίροντες αυτόν έν πληρεί μεσημερία ως 'Ανκίτα τόν έψαλαν με θούρια μυρία, και φθάσαντες τόν άρρακταν και μερικοί άπόντες και πάλιν άλληλούϊα έχάρησαν βοώντες:

Ίδου εκείνος έκοαζαν οι παίδες τών Χαλδικίων, όπου θα φάγη τόν Συγγρό και κάθε 'Ιουδαϊόν, κι' αυτόν νοούντες κύριον πανίσχυρον κι' άπόλυτον τοιαύτα συνεβύησαν 'σπόν Θωδωράκη έλοι των. Χαίρε όπου σ' ανόισομεν 'τας φλογεράς άγκάλας, χαίρε που ρήτωρ 'φύτρωσε κι' ό Θεσσαλός ό Δάλλας, χαίρε που κι' ό Λεβίδης μας, τό πωτο σου άηδόν, 'στό βήμα εκελάδησε πολλά γιά τό Κορδόνι, χαίρε που πάλι άρχισε τά δύντα του να τρέξη και δεξιά κι' άριστερά μπαρουτι' μας μυρί, χαίρε που κι' ό Παλάσκας σου έδγ'ηκε μες 'στη μέση και 'στόν άέρα 'τίναξε τό κόκκινό του φέσι, χαίρε που κι' ό Ζαρίμπας σου δεν κάνει χωράτά, κι' έδγαλε τό λαρόγγι του με τά ξεφωνητά, χαίρε που είσαι τό ψωμί τής νηστικής άγέλης και Βασιλεύς μας θα γενής κι' αν θέλης και αν δεν θέλης, χαίρε όπου π' Ανάκτορα εκ βάθρων θα κινήσωμεν, χαίρε που κι' Αυτοκράτορα θα σ' χειροτονήσωμεν, χαίρε που θα τρομάξωμεν 'στην πτήσην τόν 'Ιάριον, κι' αυτόν τόν Τσελεπίτσερη θα δοίμε Καγμελιάριον, χαίρε όπου 'στά χέρια μας 'ψηλά θα σ' σηκώσωμε και τό ψηλό καπέλο σου θα κατασταλακώσωμε, χαίρε που πέφτουν κανονιαίς καθ' όλην τήν 'Ελλάδα γεμάταις από παρμα, κουκιζ' και φασουλάδα, χαίρε που βλέπεις γύρω σου καθένα ένεόν, χαίρε γενναία γενναίων γενεών, χαίρε που στέκουν στο φτερό τά τόσα σου φουδάτα, χαίρε που στέκουν στο φτερό τά τόσα σου φουδάτα, χαίρε λιγνέ κι' άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτα.

Κήρυκες έτρεχαν πολλοί και μάντεις θεοφόροι κι' εσαλπίζαν είς π'ασαν γ'ην, είς θάλασσαν και όρη πως ό γνωστός ύπόδικος σ' 'Ανάκτορα εκλήθη κι' έψαλαν άλληλούϊα και τής 'Εληας τά πληθή.

Ήσαν τήν φύσιν μελανή εκάλυψε νεφέλη, ό δε άστράπτων Θωδωρής έν φόβω εξεπλάγη ιδών τόν Κωνσταντόπουλον τήν παύσιν να του στέλλη κι' είς νέον άλληλούϊα με γόους εξεργάγη.

Ρήτορας ήκουσε πολλούς ή πόλις πολυφθόγγους και θρόνων αναθέματα και Κορδονάτων βόγγους και π'ας λαός έδόησε με παγωμένον αίμα... Χαίρε που κόντρα, Θωδωρ' ή, επήγες είς τό Στέμμα, χαίρε όπου ή γλώσσα σου ως πέλεκυς κτυπά και ό Διμπίτης ξιφουλκεί κατ' του Μαστραπά, χαίρε που έβλεπα κι' εγώ μετά τών άλλων χείρων να ξιφουλκούν κατώτεροι κατ' τών ανωτέρων, χαίρε όπου εκύτταζε αυτό τό πανηγύρι, κι' ό Βασιλεύς φαμελικός από τό παραθύρι, χαίρε που έγινε καθείς τής πειθαρχίας μάρτυς, χαίρε που 'πίστεψες και σ' άν π'ως είσαι Βοναπάρτης, χαίρε όπου επρόσταζες μες 'στό πολύ σου χάλι να συλληθ' ή Μαστραπάς με τόν Μαυρομιχάλη, χαίρε που 'φώναζαν πολλοί αμωρό με τείνη ταύτα, χαίρε που έπεσαν σπαθιά όλόγρυσα 'στη Βούτα, χαίρε που 'στόν 'Ανεύθυνον δεν εκυπταν άνόμη και οι φρουροί τής τάξεως, κλητήρες κι' άστυνόμοι, χαίρε όπου καθένας των έξώρμα λυσσάλεος είς τούς ζητωκραυγάζοντας ύπερ του Βασιλέως, χαίρε όπου τό καυκάλον καμπόσων έτσάκισθη κι' ως καταπέτασμα ναού είς δύο έχωρίσθη, χαίρε που έφαγε δρό τρείς και ή 'δική μου πλάτη, χαίρε λιγνέ κι' άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτη.

Σώσαι ποθών ό Βασιλεύς τόν κόσμον εξ αίματων κι' έκ τής καταδιώξεως άεροχαρών σπαθίων, τό τρομερόν έφούκωσε τής τιμωρίας κνούτον και πάντες άλληλούϊα εκραύγασαν προς 'τούτον, και

Τείχος εστήθη άρηκτον εμπρός τών 'Ανικτόρων εξ ευαράμων όπλιτών σωμάτων διαφόρων, τούς δέ μεσίτας έσκήζαν τοιαύτα γεγονότα κι' ήλάκωζαν περιούεις συσσίγοντες τά νύτα. Χαίρε καμηλοπόδαρ και μακροκυκλοαμή, που σταματά τήν δόξαν σου και Ούλεμα καλεί, χαίρε που ξαναβρώμησαν τών άνταρτών τά λάβαρα σ' άν πληταις βλαχάλατσας και βρωμισμένα χάρσαρα, χαίρε που πάλιν μαχητής Παλαύρας ανεφάνης, χαίρε που ξύλο κόψαμε κι' έδγ'ηκε Δελιγμάννης, χαίρε που τά χρεαστήκαν κι' οι ξένοι γιά τό πέσιμο, χαίρε που 'στά γεράματα κατήνησε γιά δέσιμο, χαίρε που πλιάτσικα ζητούν κλεφτών καπετανάτα, χαίρε λιγνέ κι' άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτα.

Ένας ούδεις προς τούπαια τσακν'τα έξακμάσει κι' όλίγου δειν 'π'ηράκαμε 'στό διάβολο πεταέσι, πλην λυτρωθέντες τών δεινών και του φαικού άγανος οι πάντες άλληλούϊα φωνάζουν όμοφώνως.

Ός ήλκρον κυττάζοντες τά σάστη διαλύσαν γεραίροντες τήν έκκλιον του Θωδωράκη λύσαν. Χαίρε που μύλις έσπασε τό άσπαστο Κορδόνι μια δραχμή κατέβηκε και τό Ναπολέονι.

Αμύμας ό λοκοπρόδλτος με ψήφους έκκτον του σάφους τό πηδάλιον επέμενε ζιτών, ήμεις δέ σκούρους παρδαλούς φορούντες 'Αρλεκίνων με τουμπέλεκι και ζουρνά βοώμεν προς εκείνον. Χαίρε που στο νερόμυλο τό σύνταγμα μ'ας έλεσε, χαίρε που τόν ύπόδικον ό Βασιλεύς εκάλεσε, χαίρε που άχρους ήθελε Κυβέρνησις να γίνη και άρχισε τό κόμμα του να ξεροκαταπίνη, χαίρε που έστειλε κι' αυτός με τριγας ορθωμένας κι' έτρωγε τά κανίκια του με τάς δεδηλωμένες, χαίρε που τά κατάρφεσε και ό Μυλλόρδος σκούρα κι' ό θρόνος τόν 'συμβούλευσε να κ'μη λίγη κουρα, χαίρε όπου κι' οι Λόρδοι του 'στην πρώτη μένου λόρδα και στεφανώνονται κι' αυτοί με σέσκουλα και σκέρδα, χαίρε που χύνονται μαλά ώσαν αύγά μελάτα, χαίρε λιγνέ και άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτα.

Μέλλοντος πάλιν κυβερν'ν ένός άπατεώνος είς τήν χρεοκοπήσαν κοιλάδα του κλυθμ'ωνος, εμπρός σου έρχονται σκυρτοί και γέροντες και βρέφη και ψάλλον άλληλούϊα με Τουρκογύρτου νεφρι.

Νέαν ζιτών ό Βασιλεύς διέξοδον να εύρη και βλέπων κι' ό Χαρίλαος πως άπλωσε αλευρι με τό φανάρι έτρεχε προς Κυβερνήτου θήραν, ήμεις δέ ταύτα ψάλλοντες φωνάζομεν προς λύραν. Χαίρε όπου κατέπαυσε τών προδοτών ό λήρος, κι' επί τόν Κωνσταντόπουλον επέλαχεν ό κληρος, χαίρε που είχε κύψιμο εκείνη τήν ήμέρα, χαίρε που τόν πείραζε ή Καθαρή Δευτέρα, χαίρε που 'σήμνιζε γιά αυτόν βασιλική καμπάνα τήν ώρα όπου επινε σιναιμική και μάνα, χαίρε που σ' αν επάτησε σ' 'Ανάκτορα τό πόδι του 'πέρασε τό κύψιμο κι' όλα τα είδε ρόδι, χαίρε που κι' ό Φιλάρετος καθώς επ'η' εκεί επεταζε τή σκούφια του τήν δημοκρατική, χαίρε που γιά ζητήματα και λόγους άπορητους κι' ό Παππαμυζόπουλος έμούντζωσε τούς τρίτους, χαίρε που είπε και σ' αυτούς ό Βασιλεύς σπολλάτη, χαίρε λιγνέ και άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτη.

Έναν έράνη τό συμβάν 'στών τρίτων τήν χορείαν και επαν άλληλούϊα κι' εκείνοι μ' άπορίαν.

Όις ό κόσμος έτρεχε και ήτον άνω κάτω και πόλεμος έμφύλιος 'στην πόλιν έμυκάτο, ό ή Μεγαλειότητα μετά χρυσής πορφύρας τήν άρχηγίαν του Στρατού άνέλαθεν είς χείρας, και καύστη λέγουσα φωνή μετά βοής μεγάλης... Χαίρε όπου εξήνισε τά μουτρα του κι' ό Ράλλης, χαίρε που τέτοιο ξαφνικό δεν ήλπιζε κανείς και π'ο πολύ κιντρίνισε και ό γέρο-Λεμονής, χαίρε που πρόσκλησιν κι' οι δ'ο επρόσμεναν ματαίως, χαίρε όπου έθέρισε τούς τρίτους τεταρταίος, χαίρε που ένιψαν κι' αυτοί τάς χείρας ως Πιλάτοι, χαίρε λιγνέ κι' άνύμφευτε του κράτους Στρατηλάτη.

χαίρε Καπνάκια κίψερέ, τῶν καπνεμπόρων φόλα,
 χαίρε ποῦ μᾶς ἐξήτησες τὰσπρόρρουχά μας ὅλα,
 χαίρε ποῦ θὰ τὰ κόρδωναν πολλοὶ ἐξ ἀτροφίας
 καὶ σὺ ἀκόμη θάλεγες γιὰ μηχανορραφίας,
 χαίρε ποῦ θὰ κατάφερνες, Γορτύνιε σοφέ,
 κι' αὐτοῦ τοῦ Βασιλεύοντος νὰ κόψης τὸν λουφέ,
 χαίρε ποῦ τὰ ταμεῖα μας τοῦ χρόνου προΐοντος
 σφραγίς θὰ τὰ ἐσφράγιζε προφήτου Σολομῶντος,
 χαίρε ὅπου τὴν ἔπαθε κι' ὁ Δεληγιώργης τῶρα,
 χαίρε ποῦ τὸν παρέσυρε τῶν ἀνταρτῶν ἡ μπόρα,
 χαίρε ποῦ ἤλθε στὸν βωμὸν τῆς ἀνταρσίας θύων
 κι' ὁ προσφιλὴς ἀνεψιὸς μιμούμενος τὸν θεῖον,
 χαίρε ποῦ μετενόησαν οἱ φίλοι Κορδονάτοι
 ὅσοι τοὺς Βρούτους ἔκαμαν στοῦ θρόνου τὸ γεινάτι.
 χαίρε ποῦ τώρα λησμονοῦν τὰ τόσα τῶν σεκέτια
 καὶ πᾶν στὸν Κωνσταντόπουλο νὰ κλάβουν γιὰ ρουσφέτια,
 χαίρε ποῦ σ' ἄφησαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ τσιμπήσουν κάτι.
 χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Χάριν ζητῶν ἁμαρτιῶν μεγάλων καὶ ἀρχαίων
 ὁ ὑμνηθεὶς μὲ Μολοσσόν, σπονδεῖον καὶ τροχαῖον,
 ὁ μονοκόκκαλος σωτὴρ καὶ γίγας τῶν γιγάντων,
 ἀκούει ἀλληλοῦια παρὰ πασῶν καὶ πάντων.

Ψάλλω τὸν λαοπρόβλητον εἰς τὴν διαπασῶν
 τὸ βόμβαρδον καὶ φλούγκελχορν μὲ δύνανμιν φυσῶν.
 Χαίρε ποῦ σήμερα καὶ σὺ γιορτάζεις τὸνομά σου,
 χαίρε ὅπου περίλυπος θρηνηλογῶ σιμά σου,
 χαίρε ποῦ τῶρ' ἀντὶ εὐχῶν καὶ ρόδων καὶ παιάνων
 μοιρολογῶ τὴν παῦσιν σου μετὰ ξηρῶν λαχάνων,
 χαίρε ποῦ Φαρμακόπουλοι τριγύρω παραστεκοῦν
 καὶ κάλτσαις χειμωνιάτικαῖς ἀπὸ μαλλὶ τοῦ πλέκουν,
 χαίρε ποῦ ἐξατμίστησαν θυμιαμάτων κνίσσαι
 κι' ἕνας κολοκυθόσπορος γιὰ πάσσα τέμπο εἶσαι,
 χαίρε λαμπρὲ Θεόδωρε, Θεόδωρα, Θεωδώρακη,
 χαίρε Ἀριστογείτονος ἐγγόνι καὶ τσιράκι,
 χαίρε τὸ καταφύγιον τῶν πολεμάρχων ὅλων,
 χαίρε δεινὲ πολέμει εἰρηνικῶν συμβόλων,
 χαίρε ὁ δράκους δρασκελῶν μ' εὐρυσκελεῖς σκελέας
 καὶ πομφολύζων κεφαλὰς μὲ περικεφαλαίας,
 χαίρε ὁ κρύπτων ὅσας πτυχὰς τῆς νυκτικῆς σου ρόμπας
 σουγιάδες, δόρατα, σπαθιά, καψούλια, σκιάγια, μπόμπας,
 χαίρε βεργόλιγνο κορμὶ ἀνδρὸς ὑπερυψήλου,
 χαίρε ὁ χεῖρας κρουργῶν γιὰ πήδημα τοῦ φύλλου,
 χαίρε ὁ μ' ἐχθαμβόνοντας θριάμβους ἐχθαμβῶν,
 χαίρε ὁ βομβαρδίνια καὶ βόμβαρδα βομβῶν,
 χαίρε ποῦ πάντα δαπανᾷς τὸ αἶμα σου ἀσώτως,
 χαίρε ποῦ σ' ὅλους φαίνεται ὅτ' ὁ τέλος Δὸν-Κισσῶτος,
 χαίρε στολὴ τῶν Λαγκαδιῶν καὶ γηραιὰ ἐλάτη,
 χαίρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Ω Θεωρῇ πανύμνητε, ὁ χόρτα συχνοτρώγων,
 ὑπείκων ὅτ' ὀρθότατον τοῦ Βασιλέως λόγον,

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέστη,
 ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —δρὸ' στὸ λάδι, τρεῖς' στὸ ξύδι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.

ρῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀνταρτῶν καὶ πάσης ἀηθίας
 ν' ἀκούσης ἀλληλοῦια ἐξ ὅλης μας καρδίας.

Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ πομπῶδη νικητήριᾳ,
 ὡς αὐτρωθέντες τῶν λιμῶν θερμὰ εὐχαριστήρια.

Ἀλλ' ὅμως ἔχοντες μὲ σὲ τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
 οἱ Κορδονάτοι τοῦ λοιποῦ ἄς τριβουν τὸ στομάχι των.

Ἐκ τῶν παντοίων στάσεων τὰς πόλεις ἐλευθερώσε
 κι' ὡς ἀσκητὴς ὁτὴν Κηφισιά τὸν βίον ἀφιέρωσε.

Διὸ φωνάζουν νησιτικοί, φωνάζουν καὶ χορτάτοι:
 «χαίρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη»

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ
 τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ
 καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θεομὴ φιλοπατρία
 ἄς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
 Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
 καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι
 κι' ἄς σπεύσει πρὸς ἀσφάλειαν τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
 κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε ὅτ' ἀπόδια τοῦ τσαροῦγι.
 Ἀσφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν ὅπου γεννᾷ ἡ πλάσις,
 ἀσφάλεια εἰς φοβερά κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
 ἀσφάλεια ὅτ' εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
 Πλὴν μελετήσας κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸ Καταστατικόν
 καὶ κάθε τοῦ ἀσπρόρρουχο εἰς ταύτην θ' ἀσφαλίσῃ.
 ἂν καὶ ὁ ρέκτης ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν,
 ὅπου μᾶς βγάξει τὴν ψυχὴ ὡς ὅτου νὰ μιλήσῃ,
 σπουδαῖα Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐσχάτως,
 μὲ τὰ ὅποια σίγουρα θ' ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος.
 Ἀσφάλειαν δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
 ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, στοῦ Ἀξέλου τὸ σπῆτι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμὴ.